

El TSJC evita posicionar-se sobre el compliment de l'EPIF i allarga la vulneració de drets laborals del personal investigador predoctoral.

El passat 21 d'octubre, en el context d'una vaga de l'àmbit universitari, es va celebrar el judici pel conflicte col·lectiu impulsat per **Doctorandes en Lluita** i presentat per la **Confederació General del Treball (CGT)** al **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC)** contra les universitats catalanes i el Govern de la Generalitat per l'incompliment de l'Estatut del Personal Investigador en Formació (EPIF). L'EPIF garanteix un quart any per tots els investigadors/es predoctorals que no han pogut acabar la tesi doctoral en els 3 anys de contracte. L'experiència mostra que aquests 3 anys són un termini totalment insuficient i més del 50% dels i les investigadores predoctorals acaben finalitzant la recerca de la seva tesi vivint del subsidi d'atur. De forma conscient i premeditada, les universitats s'han aprofitat d'aquesta situació que els facilita mà d'obra gratuïta durant cert temps, negant-se a complir la pròrroga que dictamina l'EPIF, desobeint un real decret.

En el judici, com a **CGT, vam defensar l'obligatorietat de la pròrroga dels contractes fins als 4 anys** que estableix l'EPIF en cas que no s'hagi acabat la tesi. Argumentacions que tant el Síndic de Greuges, en una actuació d'ofici iniciada el maig del 2019, com Inspecció de Treball (arran d'una denúncia també de CGT) comparteixen. Les universitats, per la seva part, van basar la seva argumentació en la manca de recursos econòmics, fet que en cap moment les eximeix de complir les seves obligacions laborals. També van tenir el cinisme d'argumentar que és fals que l'objecte dels contractes predoctorals sigui realitzar una tesi doctoral, sinó simplement fer una recerca innovadora. Fins aquí, cap sorpresa.

Sorprenent, però, va ser el paper de Comissions Obreres (CCOO) i Unió General de Treballadors (UGT), presents en el judici, no com a demandants, sinó com a part demandada, gràcies a un conflicte col·lectiu presentat poc després per les universitats, casualment, només en contra seu. Com que ambdós litigis es van acumular, això va permetre que l'advocada de CCOO i l'advocat d'UGT fossin presents al judici i es posicionessin sobre el conflicte col·lectiu presentat per la CGT. **En cap moment CCOO no va entrar a la qüestió de fons per defensar l'obligatorietat del quart any de contracte.** En canvi, sí que van intervenir per dues coses:

- 1) **CCOO va demanar que no es resolgués la qüestió com a conflicte col·lectiu, sinó com a demandes individuals.** És a dir, des del punt de vista de CCOO, un conflicte laboral que afecta a més de 1200 persones arreu del territori, que seguiran treballant a l'atur i que estaven pendents de la resolució d'aquest judici, no és un conflicte de caire col·lectiu. Aquesta estratègia, en lloc d'assegurar el quart any per a tots els investigadors/es predoctorals des de la sentència, limita les possibilitats dels predoctorals a guanyar una indemnització per acomiadament improcedent. Si ho posem en xifres, 3000 euros versus 22.000, veiem com a qui realment beneficia és a la patronal. A més, consolida, de pas, la pràctica a la que es veuen abocats molts predoctorals d'acabar la tesi treballant gratuïtament sense contracte. Un negoci rodó per a les universitats patrocinat pels serveis jurídics de CCOO. D'altra banda, aquesta indemnització només estaria a l'abast de les persones que tinguin suficients recursos econòmics per poder presentar les demandes individuals, ja sigui pel seu compte, o a través dels serveis jurídics d'algun sindicat que vegi aquí una oportunitat de negoci.
- 2) **La segona proposta de CCOO va ser demanar que el TSJC, que a inicis d'any ja s'havia declarat competent per resoldre el conflicte en la resolució de la petició de mesures cautelars, es declarés incompetent per resoldre aquest conflicte, tancant el cas** i deixant desprotegides els i les treballadores. Això té com a conseqüència **que de manera immediata decau l'actual demanda de la CGT per l'aplicació del quart any garantit per l'EPIF.** Si bé el procés judicial es pot traslladar a l'Audiència Nacional (AN), la seva resolució es pot allargar com a mínim un any més, permetent a les universitats perpetuar la situació actual i abocant als i les doctorandes a veure com no se'ls renoven els contractes després del tercer any. Suposant fins i tot una sentència favorable de l'AN, les universitats tindrien la possibilitat de presentar un recurs al Tribunal Suprem (TS) i allargar encara més els temps i permetent que es vagin sumant més acomiadaments. **Pel cap baix, per tant, amb aquesta jugada s'ha allargat la resolució del conflicte en 3 anys,** deixant desemparades totes les treballadores i treballadors a qui ja s'ha negat el quart any, i les que vindran. Aquestes maniobres dilatòries s'esperen per part de les universitats, però és lamentable veure com son executades pels que diuen estar defensant a les treballadores.

Per descomptat, UGT i la patronal universitària van estar a favor de la proposta de CCOO (amb aquests posicionaments, qui ho dubtaria?), mentre que CGT vam rebutjar de pla ambdues propostes. Les universitats

han estat de sort: la proposta de CCOO ha estat ben vista pel tribunal i **el TSJC s'ha declarat incompetent per resoldre aquest conflicte.**

No podem deixar de llegir amb perplexitat aquest posicionament del TSJC davant d'una situació que no afecta als contractes finançats pel ministeri (FPU i FPI), que ja són de 4 anys, ni als propis de la majoria d'universitats de l'estat, de la mateixa durada. La conseqüència és que per al mateix tipus de relació laboral amb la universitat i de treball realitzat existeix més d'un format de contracte, amb condicions laborals, salari i expectatives clarament més precàries per a qui els seus contractes depenen de la Generalitat de Catalunya o d'una universitat catalana, la qual cosa els converteix en contractes de segona, enfront dels derivats d'organismes del Govern de Madrid.

És evident que el TSJC ha actuat per pressions polítiques seguint l'argument que els han facilitat CCOO i UGT, uns sindicats que si s'han personat al judici del conflicte col·lectiu pel quart any de l'EPIF ha sigut gràcies a una maniobra de les pròpies universitats, no per pròpia iniciativa, ni per una defensa real de la situació de les investigadores predoctorals.

Ara, més de 1200 investigadores i investigadors predoctorals se n'aniran al carrer, però seguiran treballant gratuïtament durant el seu quart any, fent recerca, en benefici de les universitats i els centres de recerca, sobrevivint de l'atur i sense cap seguretat de futur.

Des de les **seccions sindicals a les universitats catalanes de CGT** estem analitzant la resposta jurídica a la sentència del TSJC. Mentrestant, ja podem avançar que al marge de les accions legals, després del parèntesi que ha suposat el procés judicial al TSJC, **reprenem amb força la lluita sindical pel quart any de l'EPIF**, amb accions als campus i als carrers, per seguir defensant el respecte a les condicions de treball, de recerca i de vida dels i les investigadores predoctorals de les universitats catalanes. Una lluita que ho és també del conjunt de les treballadores i treballadors de les universitats: exigir el respecte als drets laborals dels i les doctorandes enforteix també la defensa de les condicions de treball de tota la resta de les plantilles davant d'abusos de rectorats i administracions.

Davant d'això, des de la CGT anunciem tres mesures immediates:

1) La realització **d'accions als campus** tant al curt com al mig termini, com a resposta a la negativa de les universitats a responsabilitzar-se de la resolució del conflicte, i a la connivència d'alguns sindicats amb aquesta postura inacceptable. Amb les investigadores predoctorals treballant sense contracte, no hi pot haver normalitat als campus.

2) La **crida a les treballadores individuals i als col·lectius organitzats a ser també actius en la defensa dels drets laborals**, els de les predoctorals i els de totes, afegint-se a participar i col·laborar en la represa d'aquesta lluita que acabarem guanyant.

3) El plantejament d'una reflexió sobre la utilitat **de participar a la Mesa Sectorial de les Universitats Públiques Catalanes**, un espai on les universitats pretenen generar la ficció d'unes negociacions per assolir progressos en la resolució d'aquest i altres conflictes, quan en realitat no assumeixen responsabilitats i posen tots els entrebancs al seu abast quan se'ls hi requereix informació. Continuar alimentant una farsa mentre les universitats segueixen jugant amb els drets del PDI més precari, propiciant centenars d'acomiadaments injustos cada any per la via de negar-los el quart any de contracte, probablement no sigui el paper que haguem de jugar les organitzacions sindicals.

No ens quedarem en silenci. Això no s'acaba aquí, torna a començar. No hem confiat mai en els mecanismes del sistema. Per tant, **tornem al carrer**. Continuarem endavant, continuarem lluitant. Per totes les companyes que volen acomiadar, per les que vindran, per les que hi eren. No us fallarem. No ens fallem.

Ens veiem als carrers.

**COL·LECTIU DE DOCTORANDES EN LLUITA
CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL**

